

Е БИЛ ИЗВЕСТЕН ПРЕДИ КАЛАЯ, не изяснява много други проблеми, свързани с античността“ [245], с. 17–18.

Картината е напълно ясна. Добре известно е, както виждаме, че металургията на калая е по-сложна от тази на медта. Затова бронзът, който е сплав от мед с калай, е трябвало да се появи СЛЕД откриването на калая. А в Скалигеровата хронология имаме съвсем обратната картина. Уж отначало открили бронза. „Образува“ се бронзовият век. И уж чак след това открили по-сложния за производство калай. В скалигеровата хронология възниква противоречие. Но всичко е ясно. Скалигеровите хронолози не са били химици и металурзи. Откъде да знаят, че в учебника си по история първо е трябвало да опишат откриването на калая и чак след това – откриването на бронза. Но историците от XVII–XVIII в. са спазвали съвсем други принципи в написването на „древната“ история. Тях калаят не ги е интересувал. Нито пък науката. На никого от тях не би му хрумвало да търси съдействие от химиците. Резултатът е, че „древногръцките“ герои се сражават с бронзови мечове, за чието изработване е необходим „още неоткритият калай“. Съвременните химици, разбира се, се чудят и искрено почват да се питат какви са били причините за такива странности в Скалигеровата история на химията и металургията.

Нашето обяснение е съвсем просто. Бронзовият век е бил през епохата XIV–XVI в., когато вече са почнали да добиват калай. След медта, разбира се. Погледнете уж „много древните“ бронзови идоли от Луристан, които се пазят в Лувъра, рис. 1.65. Микеле Джуа ги посочва като образци на „древни“ бронзови произведения на изкуството. Но по-вероятно тези изящни фигурки от бронзовия век са били изработени през XV–XVII в.

Същото може да се каже и за „древната“ бронзова статуетка – свещник уж от V в. пр.н.е., която сега е в Лувъра, рис. 1.66. Не е изключено, че това е изделие от XVI–XVIII в.

На рис. 1.67 е показан процесът на топене в тухлена печка, а огънят се раздухва с големи мяхове.